

Aydınlığa Doğru Bitmeyen Yolculuk

— sahara · 09 Şubat 2018

Doğup büyüdüğüm, bulutlara komşu topraklarda Artvin’de bir Atasözü söylenir: “Gelin bir ayağını üzengiye atmış, ya kısmet demiş.” Dünya bu, insanın başına bir dakika sonra neler geleceği bilinemez. Bir kem göz, astarı olmayan bir dedikodu çiftler birleşmeden düğünü, şenliği yasa çevirebilir. Ne zaman ki düğün alayı damadın evine varır evlilik bağı sağlanmış olur. Bu bakımdan gelin adayı kızlara gururdan, kibirden uzak durma, son ana kadar sabretmesinin gereğini anlatır, “.... ya kısmet” deyimi.

Atasözlerini, özlü sözleri, deyimleri çok beğenirim. Yılların süzgecinden geçip gelen kültürümüzün paha biçilmez incileridir bu sözler. Ders alabilenlere ne mutlu.

Kitap yazma serüvenimde de tam bir serüven oldu benim. İçinde sevinç-üzüntü, barış-kızgınlık, umarsız beklenti gibi daha nice ilginç duyguları barındıran trajikomik bir serüven. Öğretmenlikte ilk göz ağırlarımdan bir öğrencim beni buldu. Üç beş yıl aralıklarla görüştük. Okumuş, kendini geliştirmiş. Medya dünyasında yer edinmiş. Dizilerde oynamış. Yerel televizyonlarda yöneticilik yapmış...

Öğrencilerimi kendi çocuklarımdan ayırmam. Evime ziyaretleri oldu defalarca. Bulduğumuzda ilk sözleri:

“Öğretmenim, üzerimde emeğiniz çoktur... Hakkın ödenmez.” Eşime, “anneciğim” der ellerine sarılırdı. Yine bir gün ziyaretinde:

“ Öğretmenim anılarınızı nehir-öykü biçiminde yazın. Kitap çıkaralım. İleride çekeceğim dizi için anılarınızı senaryolaştırırız... Böylece az da olsa emeğinizin karşılığını vermiş olurum...”

Emekli olduktan sonra ucundan-kenarından hikâyecikler-deneme yazıları da yazmaya başlamıştım zaten. Öğrencime, “olur” diyerek malum kitabımızı yazdım. Dosyayı teslim ettim.

Aramızda öğretmen-öğrenci ya da baba-oğul arasında olması gereken üst düzey, sıcak insani bir ilişki var. Öğrencim kitabın kapağını hazırladı. Paylaştı. Paylaştım. Bu çalışmalar göz açıp kapama hızlılığında gelişti. 2017 Ocak ayında kitap çıkacaktı. Maddi yönüne fazla girmeyeyim! Ocak, şubat, mart bitti. “Dağlarına bahar geldi memleketimin.” Kitaptan bir haber gelmedi.

Hatlar koptu. Belli ki, sevgili öğrencimin! İşleri yolunda gitmedi. Sözü uzatmayalım. Ekim 2017’de öğrencimle kitap konusunu bitirdik! Üzülmedim dersem yalan olur... Bilemem, işleri mi düzgün gitmedi. Demek ki atasözlerinden gerekli dersi yetesiye almamışım! Bu da bir ders oldu bana! Öğrenmenin yaşı yok...Biz kitap çıkarma işine dönelim.

Her işte bir hayır var deyip kitap konusunu gündemden çıkardım. Oğlum Ertuğrul ısrar etti.

“Baba vaz geçmek olmaz. Takipçisi olacağım. Yazar arkadaşlarımla görüşüyorum. Kitabını bastıracağız... Sadete geleyim. Oğlumla kitabı birkaç kez daha okuduk. Eklemeler-çıkarmalar yaptık. İstanbul kazan Ertuğrul kepçe yayınevlerinin kapısını çaldı. En nihayet yazılarını beğeniyle okuduğum öğretmen-hukukçu, şair-yazar arkadaşım Salih Altun’un yayınevinde kitabı bastırabildik. Sayın Altun’unda kitabın içeriğiyle ilgili değerli katkılarını emeğe ve sanata saygıyla belirtmeden edemem.

Nazım der ki, “Bir şiir yazmak kadınlarımızın doğum yapması gibi sancılıdır...” Nihayet genç yazar arkadaşım Ayşegül Akdağ’ın belirttiği gibi, “Sonunda” 8 Şubat 18 günü kitaba kavuştum. Evet, kitabın doğumu çok sancılı oldu.

Kitabın içeriğiyle ilgili alıntılar:

“Toprağınız toprağım, eviniz evim; burası için, bu diyarın çocukları için bir ana, bir ışık olacağım ve hiçbir şeyden korkmayacağım; vallahi ve billahi”
(Öğretmen Aliye-Vurun Kahpeye-Halide edip Adıvar)

Ulusumuzu aydınlığa ulaştırmak yolunda şehit düşen adsız kahramanların ebedi hatırasına saygılarımla...

İlkokul yıllarımdan beri okumayı hep sevdim. Ancak bu bana yetmedi. Edebiyat deryasının kenarına olsun varabilmek adına, bir şeyler yazmalıydım. Büyük bir tutkuyla, coşkuyla, severek sürdür-düğüm meslek yaşamımda, az da olsa yazma denemelerim olmuştu. Emekli olunca yazmayı hayatımın olmazsa olmazları arasına kattım.

Büyük oğlum Ertuğrul, işin editörlük gibi önemli bir görevini üstlendi. Sevgili eşim Fecriye, kızım İlkay ve küçük oğlum Ceyhun beni hep desteklediler.

Sanal dünyada, seri olarak yazılar yazdım, paylaştım. Değerli okur dostlarım, destekleyen, takdir eden yorumlarıyla hep yanımda oldular, bana yalnız olmadığımı hissettirdiler. Daha çok ve daha iyilerini yazmak için cesaretlendirdiler.

Bir şey olabilmiş, bir şeyler yazabilmişsem; bunu, beni ben yapan yurt toprağıma, bu yurdun vefalı insanlarına, gönülden destekleyen dostlarıma ve elbette ki beni bu yolculukta yalnız bırakmayan sevgili aileme borçluyum.

Aileme, öğrencilerime, kalem dostlarıma, beni yetiştiren anne ve babama ve öğretmenlerime, ayrıca eğitim uğraşının adsız neferleri tüm öğretmenlere en içten duygularla teşekkür ediyorum.

Göge komşu topraklarda doğdum. Sert rüzgârlarla, toprakla, çamurla yağrularak büyüdüm. Bu coğrafya kimliğim, kişiliğim, kaderim oldu. Yükseklerden baktım dünyaya. Belki de bu yüzden hep yükselmek, yükselmek oldu hedefim.

Yurdumun unutulmuş köşelerine, unutulmuş insanlarına ışık taşıdım. Kendimi, dertlerimi, acılarımı unuttum ama görevimi asla... Düştüm, kalktım, sevgili öğrencilerimle büyüdüm. Onlara bildiklerimi öğretirken onlardan da çok şey öğrendim.

Yıllar sonra geriye bakıyorum. Kırıldığım anlar, yorulduğuma anlar olsa da yaşadığım her şey için İYİ Ki diyorum.

Korkmadım, korkmuyorum ölümden,
Siz çiçek getirin yalnız, çiçek getirin.

Ceyhun Atuf Kansu